

יביע אומד

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

גיליון מס' 302

פרשת יתרו

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרבני יגאל כהן שליט"א

תאהב אותי באמת

יודע מה היום... לו היא נראית הערה תמימה שצריכה לעבר בקלות ונצד השני אמור להבין את זה ולתקן, אולם המציאות היא שגרב הפעמים האשה לוקחת זאת כפגיעה אישית, ופעמים רבות היא מבינה - הוא פשוט אינו אוהב אותי... מכל מה שעשיתי היום הוא לא מצא כלום חוץ מלהעיר לי.

וזה דבר טבעי ונורמלי - - -

כל אדם שאינו מקבל מחמאות, וכל הזמן הוא שומע מאחרים רק הערות, טבעי ביותר שהוא ירגיש שמתנחל סים רק לדברים הרעים שבו... ולכן בשלב הראשון של תחלת הנישואין צריך למעט מאוד בדיקות. פעמים צריך פשוט לשתק ולהבליג, עד שבגיו הזוג יבנו יחד מערכת אמון הדדית, שילמדו כל אחד מהם להכיר את הנפש של הצד השני. רק לאחר שיש ביניהם אמון נכון זה עם זה, רק אז אפשר לבקר בצורה מדודה מאד ובזמנים מסוימים... מחמאות

אהבת בעלה? זה אומר - תאהב אותי באמת... אל תראה לי אהבה דרך פרטים האשראי שאמה נותן לי, אל תראה לי אהבה דרך עשיית ספונג'ה או שטיפת כלים, כי לא זו הדרך להראות אהבה, כי אולי אתה עוזר ומתחשב בי, אבל אין זה אומר שאמה אוהב אותי באמת... האשה רוצה לדעת שאמה אוהב אותה באמת, ולכן בכל יום שעובר אתה צריך להזכיר לה את זה - אינם מביעים זאת לשני כלפי חוץ, וכשאנינו מביעים את ההרגשה שלנו, זה נראה לצד השני כאלו אנינו אוהבים... גם כשאמה אוהב באמת את אשתך, אם לא תאמר לה את זה - היא לא תבין את זה לך, היא יכולה לפרש את הדברים שאמה עושה עבורה כאגואיסיטיות - 'הכל אתה עושה לעצמך... אתה עובד בשביל עצמך, אתה מנקה בשביל עצמך, אתה מטפל בחשבונות הבנק בשביל עצמך'.

אין אשה אלא ליפי... אין אשה אלא לתבשיטי אשה...

יפי - הוא יפי של הגוף, תכשיטים - הם היפי החיצוני... אשה רוצה לדעת שהיא יפה בעיני בעלה, וככה ה' ברא אותה, ובעל שאינו אומר זאת לאשתו הוא מונע ממנה דבר החשוב לה מאד, כי הקב"ה ברא בטבע האשה רצון שבעלה יחשב עליה שהיא יפה.

אפשר לראות זאת בילדה קטנה... תחפשו ותמצאו את הילדות הקטנות, איך שהם עומדות מול המראה ומסדרות את הצמות שלהן, את השמלה שלהן, מתלבשות, מתארגנות, אף שאין להן כל פננה להתחתן... כי בשבע של האשה היא רוצה להיות יפה בלי שום קשר לקראת מה היא הולכת. המטרה העקרית שלה להרגיש יפה, ואנחנו הגברים, צריכים להעביר לאשה את המסר הזה...

בשגבר אינו יודע להעביר לאשתו את המסר שכל מה שהוא עושה זה עבורה - למרות שבאמת הוא עושה את זה באהבה - האשה לא תבין את זה לך... בדיק כמו שהגבר לא יבין שאשתו טורחת להכין אכל מאהבה אליו, אלא הוא יחשב שהיא עושה זאת בשביל הילדים, בשביל עצמה... אם אנחנו נדע להביע לאשה שפעם העשייה שלנו היא מתוך אהבתנו אליה, הכל נראה אחרת...

ולכן, כל גבר בעולם חייב להרגיל את עצמו להביע את אהבתו לאשתו, בין אם הוא ראה את זה אצל ההורים שלו בין אם הוא לא ראה, וכמה שיותר הרי זה משבח, כי אין סוף לרצון של האשה לקבל מאתנו את האהבה הזו, וזה לא נגמר לעולם... וגם אם לפעמים נראה לנו שהאשה לא כל כך מתנחסת לך, בתוך תוכה היא מאד רוצה וזקוקה לזה מאד, ושמוחה גדולה ממלאת את לבו כשהיא שומעת שהיא נאהבת על ידי בעלה, כי הקב"ה הטביע בה את הרצון לאותה אהבה.

"ואל אישך תשוקתך"

האהבה הזאת מתבטאת בכך שכל אחד מרגיש - אני אוהב כל חלק באשתי... לא רק את המראה שלה, אלא לא פחות גם את האישיות שלה, את הרגלי הסדר והנקיון שלה, הבשולים שלה, הטעם שלה בבגדים, ברהוט, ברמת המסירות שלה לבית, למשפחה ואלי... כל הפרטים הקטנים האלו חשובים מאד בעיני האשה, והיא חפצה מאד שבעלה יהיה מרצה ממנה. ברגע שאנחנו מעירים הערה על אחד מן הדברים האלו - היא נפגעת מאד... אחת הטעויות הנפוצות לצערנו היא, שלא להביע את האהבה איננו יודעים כל כך, ולהעיר הערות אנחנו יודעים ועושים זאת טוב מאד...

ברגע שאנחנו באים ומעירים הערה לאשה, היא מפרשת את זה שאנחנו בנראה לא אוהבים אותה... איני בא לומר שלעולם לא נוכל להעיר הערות, כי באמת אפשר להעיר, רק צריך לדעת איך ומתי מעירים... הערה שבאה בלי מחמאה קדם לכן, היא הערה הנראית כרצון להוריד אחד את חברו (באר בפנק אחר).

כשהגבר אומר לאשתו - 'הבית מבולגן', 'האכל לא יצא טעים', 'הבגדים שלך אינם מתאימים', 'איך נראית מי

- מאמר השבוע
- הנהגות מרן
- שאלות ותשובות
- דוד המלך
- לאשת החיל
- פנינים מהפרשה
- מוסר עם סיפור
- פניני הדף היומי

בניית המקוה שנדרך...

03-8000770

זמני מניסה ויציאת השבת

יום	ת"א	ח'פה	ב"ש
מניסה:	16:45	16:45	16:48
יציאה:	17:37	17:37	17:40
ר"ת:	18:10	18:10	18:14

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמתו לברכה רופאה והצלחה בטל: 03-8000770 פס"ח-ן לתרומו: בנק מורנטיל 17, סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

בירושלים: לנחגים 40 דקות 16:28

נעל או רגל?

הקב"ה מאריך אפו, סלחן, כל יום ואומר לנשמה שלנו "אולי היום תחזרי בתשובה". הוא כל יום מאמין בנו ונוטע תקווה מחדש, שנים על גבי שנים. מחכה ומצפה לבניו שישובו אליו. בכל מקום שהיית בו הקב"ה היה איתך. "עימו אנכי בצרה", ה' יתברך איתנו בכל מקום, כואב את כאבנו ושמח בשמחתנו. תמיד צמוד אלינו, גם ברגעי החושך, הקושי והמשבר, וגם ברגעי האורות והשמחות.

עד כדי כך, שאפילו אומרים על גנב, אם הוא בטוח בקב"ה ומבקש ממנו עזרה, הקב"ה עוזר לו. גם אנשים שרחוקים מתורה ומצוות ואף עושים עבירות, הקב"ה עדיין נמצא איתם בכל מקום ושומע את בקשותיהם.

אך מתי הקב"ה מסתלק מאיתנו לגמרי? מתי הוא לא יכול להיות כלל בקרבנו? כפי שנאמר "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת" - עם מי הקב"ה לא יכול לדור? עם הגאותות! וזה נשמע לנו מאוד רחוק, כי אנחנו בטוח לא עונים ל'תואר' גאותות. אך נדע שזה תופס כל אחד ואחת מאיתנו בדברים קטנים, ונדע שברגע הזה הקב"ה מסתלק מאיתנו מיד. וזהו כמובן ההפסד הגדול ביותר עלי האדמות.

כשאת חושבת שאת טובה יותר מחברתך, שרק עכשיו מתחילה להתחזק - הקב"ה עוזב אותך, לא יכול להריח את ריח הגאווה. שאנחנו חושבות שמגיע לנו יותר ממה שיש לנו עכשיו - זו גאווה. שאנחנו חושבות שהשני בזוי ואנחנו מבינות טוב יותר - כמה פעמים זה קורה לנו? גם עם אנשים שאנחנו בכלל לא מכירות ונראה לנו על פניו שהם ממש לא הסגנון שלנו, שזו מידה מגונה בהחלט, לשפוט על פי סגנון או חיצוניות וכך לקטלג אנשים. כי זה כל כך לא הוגן ולא משקף - נדון כל אחד לכף זכות, נראה את הדברים הטובים שיש בשני מעבר למה שיש בנו, וכך נוכל לראות את העולם בצורה הרבה יותר חיובית ונכונה.

וישנם גם מקרים שבתוך המשפחה פנימה מכה בנו מידת הגאווה, כמה פעמים אני רבה עם בעלי ובטוחה שאני יודעת יותר טוב ממנו, או אישה שבטוחה שהיא עושה טובה לבעלה כל יום שהיא נשואה לו. ומה הוא היה עושה בלעדיה בעולם. זוהי מחשבה של גאווה, שהקב"ה מתרחק מאיתנו מיד. ואין תורה בלי מידות טובות. לא סתם נאמר "דרך ארץ קדמה לתורה" - לא העיקר להיות למדן או צנועה ולקיים את כל המצוות, ולהתגאות על האחר בלב. זה הפך רצון ה'.

הרב עמרמי שליט"א נותן לכך משל: בעבר כשהנעליים היו קטנות על מישור, לא היה כסף לקנות מיד עוד זוג נעליים, אז מה היו עושים? חותכים את החלק הקדמי של הנעל והאצבעות היו יוצאות קצת. שואל הרב, האם ראינו פעם מישור שמוריד את האצבעות בשביל להנעיל תהיה טובה עליו? כולם היו חותכים את הנעל ולא הרגל, האם הגיוני שמישור יחתוך את אצבעותיו, בכדי להכניס את הרגל לנעל?

כך גם אנחנו - נדע שבשביל פרנסה, כבוד, מעמד חס ושלום לא נחתוך את המידות הטובות. לא נוותר על העין הטובה כלפי אחרים בשביל דברים זמניים. נוותר על הגאווה והאגו, ונשמור על עצמנו טובות ושמחות.

בשביל כסף נתעצבן? בשביל כבוד נתגאה? זה הפך התורה הקדושה. נבדיל בין העיקר לטפל, ולא נתבלבל.

חובה עלינו לשמוח בשמחת החברה, לשמוח שטוב לה. לכל אחת יש את המסלול שמוותאם בדיוק עבורה בחיים. ואין מה להסתכל על השני. כל אחת תדע את מעלותיה, אבל לעולם לא תתגאה על חברתה! כי הכול מתנת חיים. לא עשינו כלום בכדי לקבל את כל הטוב הזה מהקב"ה. נודה לו ונשמח בחלקנו. מתוך ענווה ופשטות. כך הדרך לשמחה אמיתית הרבה יותר קצרה.

רכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 0548491930

מוסר עם סיפור

סאת הרב יעקב עמר שליט"א

10 ש"ה שהצילו מפגוע הקירה

אחי ורעי אהובי ויקירי אנו זוכים השבוע להתעוררות של מעמד הר סיני, וידוע בספרים הקדושים שמה שמוזכר בפרשה מתעורר באותו שבוע, השבוע יש רוח מרום לנעשה ונשמע, לאיש אחד בלב אחד, להגדיל את האמונה בה' - אנוכי ה' אלוקיך, ובאו נצאל אתה.

סיפור הרב יעקב שיש שליט"א ד' טבת תשע"ט היה מעשה מבהיל ברובע בירושלים, שני שוטרים הלכו ברובע ושמעו ריצת רגלים מאחוריהם, סובבו ראשם והם רואים מטרים ספורים מהם ערבי מחבל עם סכין גדול בידו, בחסדי שמים תוך שניות בודדות הספיקו לחסל את המחבל, ונעשה מזה פרסום בעולם, ונספר לכם מה היה מאחורי הקלעים, המשטרה בדקה במצלמות האבטחה של הרובע מהיכן הגיע הערבי לצורך בטיחות, והנה הם רואים דבר פלאי - המחבל הערבי תוקף בחור חרדי מפילו ארצה ועומד מעליו עם סכין שלופה, והמחבל מרים את ראשו, עוזב את הבחור ולא נוגע בו לרעה כלל, ואז רץ לעבר השוטרים ושם בחסדי השם יתברך חוסל לפני שביצע את זממו, כן יאבדו כל אויביך ה' אמן.

המשטרה ביררה במי מדובר, והתברר שזה בחור בשם דוד הלוי מיישבת 'שובו בנים' בירושלים, המשטרה יזמנה אותו לחקירה לדעת מה בדיוק אירע, ומדוע החליט המחבל הישמעאלי לעזוב אותו ולא לעשות לו מאומה.

בזכות מה זכה יתרו לבנים תלמידי חכמים?

"וירא את הקיני - כיון שראה [בלעם] בניו של יונדב בן רכב שיושבין בלשכת הגזית מיד צעק ואמר אין מושיבין בסנהדרין אלא כהנים ולוים וישראלים! מפני שאמר קראן לו ויאכל לחם, זכו בניו לישיב בלשכת הגזית במקום התקיף". (ילקוט שמעוני במדבר, רמז תשעא).

בניו של יתרו יצאו תלמידי חכמים, הם היו נזירים מיין, וישבו כולם בלשכת הגזית במקום ישיבת הסנהדרין המורים הלכות לעם, 'כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים'.

וזכו לזאת הודות לאביהם שהאכיל מלחמו את משה רבנו, גדולה לגימה שמקרב רחוקים (סנהדרין קג:). שהרי בני יתרו רחוקים מאתנו ובכל זאת זכו להשראת שכינה, בזכות הלחם שיתרו נתן לעוברי דרכים.

לא לחנם אמרו רז"ל (ילקוט שמעוני בראשית רמז פב) גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה.

כמה גדולה מעלת הרואה את חברו במצוקה בצער ללא פרנסה ועוזר לו באופן שלא יתיביש כדי שתהיה לו פרנסה, אי אפשר לתאר את זכותו.

הנה יתרו נתן למשה רבנו רק סעודה אחת וכבר זכה שבניו ישבו בלשכת הגזית עם הסנהדרין.

כך אדם שהוא טוב עין ומאכיל מפתו לעניים יזכה שבניו יהיו תלמידי חכמים.

כמה תלמידי חכמים באים אלי ודמעתם על לחיים בדמעת שלישי שבניהם פרשו מהתורה, עזבו את הישיבות ויצאו לתרבות רעה.

צריך זכות מיוחדת שבניו יהיו תלמידי חכמים, שלא כל אחד זוכה לה, וגמילות חסד עלית על כולנה, הגומל חסד עם הבריות, מאכיל את הרעבים ומשקה אותם, את דכא ושפל רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים, יש בו ממדת קונו, ואי אפשר לתאר את מעלתו (מעדני המלך ח"ד).

הבחור השיב שהוא היה קודם לכן במקוה, ושם המקוה עולה 10 ₪ והיה לו 20 ₪ האחרונים, והוא נותר עם 10 ₪ בלבד, וכשבא לצאת נכנס בחור ואמר לו: אין לי כסף למקוה אתה יכול לתת לי? וכאן היה לו מלחמה פנימית קשה, מחד גיסא בחור רוצה לטבול וליטור לפני ה' יתברך, ומאידך זה ה-10 ₪ האחרונים, לתת או לא לתת...???

ומספר שהוא החליט לתת!!!

ואיך שהוא יצא מהמקוה, זינק עליו המחבל הישמעאלי והפילו לארץ הוציא סכין גדולה, והיה בטוח שאלו רגעיו האחרונים, אפילו וידוי וקריאת שמע אין לו זמן לומר.

הוא עצם את עיניו, וללא סיבה, וללא היגיון אנושי, המחבל הרים את עיניו וראה את השוטרים ועזבו לנפשם אפילו לא עם סריטה קלה.

הוא אומר ידעתי גם ידעתי מהי הזכות שבזכותה ניצלתי, בזכות היותו ליהודי על 10 ₪ כדי שיוכל להיכנס למקוה ניצלתי ממוות בטוח. [וכמדומה גם השוטרים ניצלו בזכותו לאלוקים פתרוניים].

ידוע שלפני שאדם מקבל שפע ממרום הקב"ה מעמיד אותו בניסיון והיה והוא עומד בו זוכה לשפע, הבחור דוד הלוי עמד בניסיון אם לתת 10 ₪ לחבירו בעד זה זכה.

הבה ונזכור הבחור דוד הלוי זכה שמשמים הראו לו שמויתר זכה מיד, אמנם פעמים זה בממון פעמים זה בכל תחום שנוותר לא תמיד נראה

המשך בעמוד האחרון

המשך מוסר עם סיפור

העולם חוזר לתווה ובוהו. ועם ישראל במעמד הנשגב והנורא והגדול הזה זכו להגיע לדרגה של אדם הראשון לפני החטא, ובכל שנה מתעורר ענין המעמד ובפרט בשעת קריאת התורה. לכן הבה ונתחזק ונחזק אחרים לעסוק בתורה הקדושה ולהרבות חיילים לתורה אכ"ר.

זאת מיד, אפשר שאחרי אריכות ימים ושנים אנו נראה שניצלנו מתאוונות ומחלות ועוד כל זאת בגלל שויתרנו – שעמדנו בניסיון. אחי ורעי הגענו בפרשת השבוע לפסגה לשלימות – מעמד הר סיני, זה המעמד הגדול בהסטוריה העולמית שבמידה וח"ו אין קבלת התורה

פניי הדף היומי

נאם הרבני ירון מרדכי זכאי שליט"א

"אין מערבין שמחה בשמחה" (מסכת מועד קטן דף ט')

במהלך הלימוד השבועי בדף היומי עסקה סוגייתנו בדיון נושאים אישה ביום טוב, והטעם לכך שכתוב בפסוק "ושמחת בחגך" ודרשו חכמים לא באשתך.

סיבה נוספת משום שאין מערבין שמחה בשמחה, וכל שמחה יש לה מקום וזמן לכשלעצמה.

טעם נוסף מבואר בסוגיה שאם אנשים ידעו שמותר להתחתן בחג ינצלו דבר זה בשביל לחסוך בהוצאות וינשאו בחג כך שבסעודה אחת ביום טוב יעשה גם סעודה לחתונתו, ודבר זה יגרום ששמחת נישואיהם עלולה להדהות עד החגים.

והנה מקור הדיון שאין מערבין שמחה בשמחה נלמד בסוגייתנו מכך ששלמה המלך כשסיים לבנות את בית המקדש ערך שבעת ימי משתה, ואף שימים אלו חלו בחודש תשרי הקפיד לעורכם לפני חג הסוכות שלא לערב שמחה בשמחה.

ואמנם הפוסקים דנו לגבי נישואים בחג פורים האם צריך להמנע מלקבוע בזמן זה משום שאין מערבין שמחה בשמחה, והנה הרשב"א (חלק ד' סימן רעו) כתב להתיר משום שטעם האיסור כיוון שכתוב ושמחת בחגך

ולא באשתך ועל כן דוקא בחגים האמורים בתורה פסח שבועות וסוכות נאמר דין זה וכן פסק מרן בשולחן ערוך אורח חיים סימן תרצ סעיף ח, אלא שהגמג' אברהם הקשה שהרי בסוגייתנו מובא שאין מערבין שמחה בשמחה, ואם כן גם בפורים שהוא יום משתה ושמחה יהיה אסור להינשא. ולמעשה אף שהיו פוסקים שהחמירו שלא לישא בפורים אלא יערכו את הנישואין במוצאי פורים ושכן כתבו השערי תשובה והכתב סופר, אנו נוהגים כשיטות שנהגו להקל וכפסק מרן בשו"ע, ונודע שמורנו הגאון ר' שלמה זלמן אויערבך זצ"ל מגדולי הפוסקים נשא אישה בפורים וביום חתונתו דרש בענין זה שיש להקל וכן פסק מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל והוסיף שהרי המנהג להתחתן בלילה ועיקר מצות השמחה בפורים היא ביום ולא בלילה.

שבת שלום

ניתן לרכוש במחיר מיוחד את הדיסק אונקי של הרבני ירון מרדכי זכאי שליט"א הכולל אלפי שיעורים, כל שיעורי הדף היומי על מסכתות הש"ס בשפה ברורה

ורחוקה. בפלא' 052-760352

כמו כן ניתן להאזין לקו הדף היומי בכל שעות היממה הינם בטלפון

055-9302663

צדקה חסד

מידי שבוע מתקיימת חלוקה של עשרות מוצרים, פירות ירקות, מוצרי חלב, סמטקים לילדים, מידי פעם גם עופות ודגים ועוד... לכ-700 משפחות מעוטות יכולת שהמוצרים האלה עוזרים להם להתקיים למשך כל השבוע.

בואו ותהיו חלק מהמפעל העצום הזה של עזרה לעוד משפחות במצוקה.

לתרומות חייגו: 03-8000770

המסעדה

מסעדת החסד מבית "ביע אומר" מ"ר: יצחק ב"ר חיים מרדכי זכאי שליט"א

יש לכם שמחה במשכחה? ברית. חתונה. בר מצוה.

ידועה הסגולה לקיים סעודת עניים באותו היום לאנשים שאין להם. בתרומה של 400 ש"ח השתתפות ב"מסעדה" תהיו שותפים להאכיל למעלה ממאה ועשרים איש להצלחתכם

להשתתפות חייגו: 03-8000770

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברה"ב הארץ רבנים מכולל "ביע אומר" 03-8000770

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מזהין בת זיוה ע"ה בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים